

Leni Saris

Festival in Luzern

De
DAELHEYM
Saga

Leni Saris

Festival
in Luzern

Oorspronkelijke druk 1960
Eerste druk in deze uitgave 1997

NUGI 342
ISBN 90.205.2433.X

Copyright © 1997 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen
Omslagillustratie: Herson

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

In de koele avondwind ritselden zacht de bladeren van de dichte struiken, die tegen de kleine, groene poort groeiden. Gabrielle Marting drukte zich nog wat verder in de schaduw van de bosjes, haar hart klopte vlugger toen ze geluid van een deur meende te horen. Het enige licht was dat van een booglamp, die buiten de poort van het pensionaat in de wind deinde. Het was niet eens licht genoeg om op haar polshorloge te kunnen kijken, maar het moest zeker al over halftwaalf zijn. Opnieuw hoorde ze het geluid van een deur, die zacht gesloten werd en ze hield haar adem in van schrik. Ze kreeg gewoonweg maagpijn van louter narigheid! O, als ze maar weg durfde gaan, maar dan liep Suzanne er in.

Weggedrukt in de struiken en af en toe huiverend in de frisse wind overdacht Gabrielle somber de toestand.

Suzanne Delparte was zo vrolijk, zo mooi en zelfverzekerd en ze draaide letterlijk iedereen om haar slanke vinger, vanaf de meisjes tot aan de directrice. Ze was ad rem en ze kon soms brutaal zijn, maar ze kon ook allerliefst vleien. Er was eigenlijk geen meisje op school, dat het waagde om Suzannes onbetwiste autoriteit ook maar met een woord aan te tasten.

Toen Gabrielle op het internaat kwam, ontfermde Suzanne zich vanzelfsprekend over het tengere, blonde nieuwelinetje, dat zo verlegen en eenzaam was en steun hard nodig had. Gabrielle was haar geweldig dankbaar geweest en ze had toen vanzelfsprekend nog niet geweten, dat diezelfde lieve, vrolijke Suzanne een waar schrikbewind kon uitoefenen wanneer ze niet onmiddellijk haar zin kreeg.

Suzanne wist alles en zag alles en ze zei nooit: „Wacht maar, als je m'n zin niet doet, dan zal ik je wel eens gaan verraden.” Nee, Suzanne bracht, heel vriendelijk, en langs haar neus weg, een of ander strafbaar feit in het gesprek naar voren, maar er was een dreigende ondertoon, die het zwaarste woog. Suzanne had namelijk een twijfelachtig talent om de onschuldigste kleinigheden zo te verdraaien, dat de kern van waarheid verwrongen en vergroot werd als in een vergrotende spiegel. Met Gabrielle was het iets anders. Ze had werkelijk een blanco strafregister, maar ze kon helemaal niet tegen Suzanne op en ze wist maar al te goed, dat Suzanne wel zou zorgen, dat niemand zich meer met haar bemoeide, zodra ze het waagde om tegen te strubbelen en zo Suzannes onbetwiste autoriteit aan te tasten.

Suzanne wist immers zo goed hoe bang Gabrielle voor eenzaamheid was.

Iedereen is bang voor haar! dacht Gabrielle bitter. Maar niemand durft haar aan en wat zou er gebeuren, wanneer iemand het waagde om Suzanne bij Madame Latour aan te klagen? Die lieve Suzi... Die kan immers geen kwaad doen! Je zou als jaloers en leugenachtig uitgesproken worden. Intussen sta ik hier minstens drie keer per week op wacht om de lieve Suzi stilletjes binnen te laten, wanneer ze de stad is in geweest. Ik weet niet eens waar ze uithangt... wat kan het me ook schelen! Als ze gesnapt wordt, ben ik net zo schuldig als zij, omdat ik haar geholpen heb. Ik móet er wel mee doorgaan, maar ik kan die ellendige spanning bijna niet meer verdragen. Geen wonder dat ik mager en lusteloos word... geen wonder dat iedereen vraagt of ik me wel goed voel... en geen wonder dat madame Latour me vol stopt met haar afschuwelijke 'versterkende pilletjes'. Het helpt immers allemaal niet, het helpt niet... o, kwam ze nou maar! Ik ben bang, ik heb het koud en wil naar bed!

Gabrielle keek schichtig rond. Ze was eigenlijk niet zo'n held in het donker, ze zag overal vreemde schaduwen en ze hoorde telkens vreemde geluiden waarvan ze schrok.

Morgen heb ik weer slaap onder de lessen, wist ze, en ik ben al niet zo'n geweldige studiebol. Ik begrijp niet, hoe Suzanne het levert om er iedere morgen zo fris uit te zien, maar ja... ze studeert ook niet en het kan haar totaal niets schelen... Mij eigenlijk ook niet en toch werk ik hard, omdat ik het toch al zo sneu voor paps vind, dat hij zo'n absoluut talentloze dochter bezit... dat moet toch wel hard voor hem zijn, wanneer je zelf zo'n briljante persoonlijkheid bent!

Een paar minuten vergat ze alle narigheid en verlangend zochten haar gedachten haar vader, die heel jong getrouwd en na twee jaar al weduwnaar geworden, niet wist wat hij, de grote dirigent, die dikwijls op reis was, moest beginnen met een zeventienjarige dochter. Hij hield dolveel van haar, maar hij was geen echt vaderlijk type. Gabrielle dacht met vertedering aan hem. Hij was nog zo jong, nog niet eens veertig jaar en hij zag er nog zo jeugdig uit. Slank en knap en erg sportief, somde Gabrielle op. Erg vriendelijk en nogal verstrooid. Niet bepaald iemand om veel te begrijpen van het leven van een zeventienjarige. Ze kon zich zijn verschrikte reactie duidelijk voor de ogen halen, toen ze het eens gewaagd had om te klagen. Zo dikwijls als Oscar Marting er kans toe zag, bracht hij zijn dochter een bezoek en dan hadden ze het heerlijk samen.

„Maar ik dacht, Gabrielle, dat jij je hier gelukkig voelde!“ had hij verschrikt gezegd. „Het is hier zo'n mooie omgeving! De meisjes zijn toch aardig en mevrouw Latour is een vriendelijke dame!“

„En daarmee is alles gezegd!“ Het had onwillekeurig een beetje sarcastisch geklonken.

Ze was er maar niet verder op ingegaan. Ze kon haar vader, die nu eenmaal altijd reizen moest, toch niet aan zijn hoofd gaan zeuren, dat ze kostscholen en deftige meisjesinternaten hartgrondig beu was geworden in de loop der jaren. Vroeger was ze wel bij een tante in huis geweest, maar Gabrielle had helemaal niet met haar neefjes en nichtjes op kunnen schieten. Het was werkelijk niet Gabrielles schuld geweest, maar de lieve kinderen hadden te goed geweten, dat ze bij hun moeder geen kwaad konden doen. De stille, zachte Gabri was een prachtige zondebok geweest. Het duurde lang voor Oscar Marting er van overtuigd raakte, dat alles wat Gabrielle hem onder stromen tranen vertelde, zodra ze er de kans toe kreeg, niet overdreven was. Vanaf dat ogenblik had Gabri een Engelse, een Franse en een Hollandse kostschool afgewerkt en was nu bezig om in een duur Zwitsers internaat 'de laatste kantjes glad te laten slijpen'.

En paps moest eens weten hóe! dacht Gabrielle, ze hoorde de lichte galm van de klok in het dal. Twaalf uur!

Voorzichtig werd er op het poortje getikt en terwijl Gabrielle de sleutel omdraaide en het krakende poortje lichtelijk omhoog duwde, zodat het niet te veel lawaai maakte, gleden Suzanne naar binnen.

„Alles veilig?“ fluisterde ze. „Heb je lang op wacht gestaan?“

„Ja,“ zei Gabrielle kortaf. „En als je voortaan wéér op pad gaat, dan laat je de poort maar open staan.“

„Schreeuw niet zo,“ beet Suzanne haar toe. „Veel te gevaarlijk. Ik moet zeker weten dat de poort open is en daarbij... het is beter voor je om te doen wat ik vraag. Kom mee!“

Ze greep Gabrielle zo onzacht bij de arm, dat ze bijna een gil van pijn had gegeven.

Achter elkaar slopen ze de tuin door en het nachtstille huis binnen. Eerder dan Gabrielle vermoedde Suzanne onraad en voor haar kwam het plotselinge aandraaien van het licht niet zo onverwacht als voor Gabrielle, die er uitzag als het verpersoonlijkte kwade geweten.

„Op heterdaad betrapt!“ De koele, autoritaire stem klonk heel rustig, maar de ogen in het fijne, oude gezicht waren hard en meedogenloos.

„Dit kan niet wachten tot morgen. Ga allebei mee naar mijn kamer.“

Gabrielles maag kromp samen. Ze voelde zich draaierig en doodziek en door een mist zag ze hoe onbekommerd Suzanne er uitzag, alsof ze zich wel amuseerde.

In de kamer van de directrice, die heel anders leek dan overdag, stond de oude dame lang en recht voor de twee meisjes.

„Ik vond vorige week een zakdoekje met de initialen G. M. bij het poortje. Ik begreep niet hoe dat ding daar kwam,” de stem klonk nog steeds rustig. „Het tuinpoortje pleegt nooit gebruikt te worden... of toch... Gabrielle?”

„Waarom vraagt u dat aan mij?” vroeg Gabrielle dof, ze wendde zich naar Suzanne. „Toe Suzanne... jij kunt het uitleggen!”

„Wel...” Suzanne glimlachte sereen. „Ziet u, mevrouw Latour, ik vind het niet prettig om een vriendin te verraden.”

„Suzanne, was jij daar om Gabrielle binnen te laten?”

„Ja,” zei Suzanne rustig. „Ik weet wel, dat Gabri het precies omgekeerd zal vertellen, maar daar kan ik niets aan doen. U gelooft haar of mij... en u kunt kiezen.”

Gabrielle staarde volkomen verbluft naar Suzanne, die daar zo rustig stond, zonder haar aan te kijken, met haar koperkleurige haardos in zachte golven om haar mooie gezichtje.

„Wat deed jij in de stad?” De vraag klonk snijdend en het duurde even voor Gabrielle begreep, dat mevrouw Latour tegen haar sprak.

„Maar ik... ik ben helemaal niet in de stad geweest. Geloof u me toch!” Gabrielles stem schoot jammerend uit. „Ik ben niet in de stad geweest!”

„Kind, draai er niet omheen en probeer tenminste niet een ander de schuld te geven,” snauwde mevrouw Latour. „Suzi, het was niet goed van je om haar te helpen... ja, ik weet wel, dat je altijd voor iedereen op de bres staat, maar toch... het was verkeerd van je. Ik ben ook zwaar in jou teleurgesteld. Gabrielle, kijk me aan... wie ontmoette je buiten de poort?”

Gabrielle staarde haar aan, de woorden gingen nagenoeg onbegrepen langs haar heen.

Dat iemand zo intens gemeen kon zijn als Suzanne had ze nooit durven dromen, hoewel ze toch wel wist, dat het meisje nooit veel last van haar geweten had.

„Niemand... ik ben immers nooit naar buiten geweest!”

Ze wrong haar handen in een onbewust dramatisch gebaar, maar de hele nachtelijke scène was een nachtmerrie. „Geloof u me toch!”

„Als ze een vriend heeft, vertelt ze ons dat toch niet!” Suzanne haalde verveeld haar schouders op. „Mogen we nu alstublieft naar bed gaan?”

„Jullie horen er morgen meer van.” Het gezicht tegenover hun leek opeens heel moe en erg oud. „Ga naar je kamer.”

Zodra de kamerdeur achter de twee meisjes dicht was gegaan keerde Gabrielle zich naar Suzanne, ze balde haar vuisten. „Dus daarom was je er zo op gesteld, dat ik altijd bij het poortje op wacht stond!” zei ze

bevend van woede.

„Maak je niet druk!” Suzanne zat op haar bed en schopte haar hooggehakte schoentjes uit, ze keek met koude, spottende ogen omhoog naar Gabrielles witte, vertrokken gezichtje. „Je bent nu eenmaal een verschrikkelijk dom kuiken. Het is gewoonweg het recht van de sterkste. Iedereen zorgt maar voor zichzelf. Je zag toch, dat ze jou meteen verdacht. Ze gelooft nu eenmaal vast in mij... het lieve Suzannetje. Dat is jammer voor jou.”

„Zo gewetenloos kun je niet zijn, Suzanne!” Gabri schudde haar kamergenote door elkaar. „Je móet morgen zeggen, dat jij het deed!” „Ik kijk wel uit,” zei Suzanne onverschillig. „Nee kind, jij kunt beter een poosje de schuld dragen, want jij hebt niets te verliezen. Als jij van school gegooid wordt, ga je naar je beroemde pa, die in het geld zwemt en ik... nou, ik ga terug naar mijn grootmoeder, die ergens in de provincie woont, uren ver overal vandaan en daar kom ik niet meer weg. Bovendien... als ik zeg, dat ik het geweest ben en ik moet weg, dan zie ik Hans nooit meer. We zijn samen naar de bioscoop geweest. Ik hou van Hans en hij van mij... en dat kan ik niet allemaal op het spel gaan zetten.”

„Ik heb niets met Hans en met jou te maken, hoor je?” Gabrielles blauwe ogen schoten vonken. „Ik ben niet verantwoordelijk voor jouw daden, al heb je mij die verantwoordelijkheid heel sluw op de hals geschoven. Je hebt mij in een verkeerd licht gesteld... misschien heb je nog wel met opzet dat zakdoekje met mijn initialen daar neergegooid. O, je bent gewetenloos, Suzanne... doodgewoon gewetenloos... en je móet morgen beslist de waarheid zeggen en anders doe ik het wel.”

„Dat heb je vanavond anders al gedaan, maar ze geloofde je niet,” Suzanne lachte en kroop in bed. „En ik heb je al gezegd, dat ik beslist niet kan bekennen, dat ik het geweest ben, die 's avonds wel eens wegglipte. Trouwens, zo erg is het toch ook helemaal niet. Het is toch geen kwaad! We zijn geen kinderen meer.”

„Het was laf en achterbaks,” zei Gabrielle kortaf. „Het spijt me genoeg, dat ik je geholpen heb. Dat is mijn fout. Ik wist, dat je het niet te nauw neemt met de waarheid en dat je iedereen genadeloos op de kop zit... o ja, dat wist ik allemaal, Suzanne. Maar ik kon niet denken, dat je zo gewetenloos zou zijn. Ik weet niet... maar als je soms zulke dingen leest, dan denk je 'wat overdreven! Zo iets bestaat niet!' Maar jij bent werkelijk genoeg!”

Toen zei Suzanne in volle ernst alleen maar: „Ik houd op de hele wereld maar van één mens... en dat is Suzanne en wie Suzanne in de

weg komt... nu ja... het is jammer voor jou, maar Madame gelooft mij nu eenmaal... jou niet... en ga nu slapen!"

„Om morgen de rol van jouw zondebok verder te spelen!" Gabrielle liet zich op haar bed zakken. „Ja, dat lijkt mij erg aantrekkelijk."

„Je kunt er weinig aan doen!" Suzannes stem klonk slaperig. „Wees niet vervelend en ga slapen!"

Gabrielle gaf geen antwoord meer. Ze voelde zich doodmoe en ze vroeg zich af, of ze dit laatste uur nu werkelijk had beleefd, of dat het een benauwde droom was geweest. Het leek allemaal zo ongerijmd! Ze had altijd wel geweten, dat Suzanne een soort terreur uitoefende, maar vanavond had ze haar pas goed leren kennen en wist ze waartoe ze in staat was om haar eigen pad schoon te veegen. „Ik weet nu..." zei ze na een paar minuten, „ik weet nu hoe een vlieg in een spinneweb zich moet voelen!"

Suzanne antwoordde niet, ze sliep diep en rustig.

Gabrielle kon niet slapen, ze deed er zelfs geen poging meer toe, nadat ze wel heel lang met gesloten ogen had liggen nadenken.

Ze zag geen uitweg. Suzanne was nu eenmaal buitengewoon geliefd bij Madame Latour en het onderwijzend personeel. Niemand zou geloven, dat de lieve, behulpzame Suzanne zo gemeen zou liegen, aan de andere kant wist Gabrielle dat ze zwak stond. Ze vonden haar te stil. 'Achterbaks' noemden sommigen het, maar zo was het toch niet. Ze kon het toch ook niet helpen, dat ze zich zo moeilijk kon aansluiten en zich altijd zo onhandig voelde in gezelschap van al die vlotte meisjes, die stuk voor stuk een gewoon, gezellig tehuis hadden en na de vakantie boordevol verhalen terugkwamen. Zij werd wel benijd om het bezit van zo'n vlotte en beroemde vader, maar ze had nooit geweten, hoe ze dat feit bij haar vriendinnen zo voordelig mogelijk moest uitbuiten.

„Vertel eens!" Dat was voor alle meisjes het sein om samen te klitten rond de ene, die iets interessants te vertellen had en al was het maar heel weinig, tenslotte had een mens fantasie. „Vertel eens van je vader, Gabri! Hij lijkt me zo interessant!"

Die woorden hadden op Gabrielle een averechtse uitwerking gehad. „Ik weet niets te vertellen," had ze kortaf gezegd. „Doe niet zo overdreven!"

Ja, dat had ze natuurlijk heel anders moeten aanpakken! Ze had het te laat begrepen, maar ze twijfelde eraan, of ze op die manier mee had kunnen doen. Het lag haar niet erg. Rusteloos woelde Gabrielle in bed. De tegenwoordigheid van de rustig ademhalende Suzanne werd een

obsessie voor haar. Ze kon het niet langer uithouden... en morgen... dat verschrikkelijke woord 'morgen'.

Morgen zou ze als een beklagde voor madame Latour staan en het verliezen tegen de gladde, poeslieve en gewetenloze Suzanne, die alleen maar van 'Suzanne' hield en er alles voor over had haar kostbare huid te redden. Voorzichtig ging Gabrielle overeind zitten en knipte het bedlampje aan. Ze rommelde even in haar tasje, tot ze agenda en balpoint had gevonden.

„Wees niet ongerust. Ik ben naar m'n vader gereisd!” schreef ze kort. Toen gleed ze onhoorbaar haar bed uit en kleeedde zich haastig aan. Ze had zich herinnerd, dat ze tijdens het gesprek in de kamer van mevrouw Latour voortdurend met de sleutel van het poortje in de hand had gestaan en ze was er zelfs mee op haar kamer gekomen. Op handen en voeten kroop ze over de grond tot ze de sleutel gevonden had.

De voordeur was gesloten, maar ze had tenslotte ook wel eens voor haar genoeg het venster als uitgang gekozen, het was dicht bij de grond. Vlug en licht gleed ze de nog donkere tuin door en eenmaal op de straatweg moest ze moeite doen om niet te gaan draven. Ze wist dat er om halfzes een trein vertrok en het was nu tien minuten over vijf. Ze kon het dus gemakkelijk halen. Waarheen die trein ging interesseerde haar niet. Het ging er voorlopig in hoofdzaak om, zover mogelijk weg te komen voor haar verdwijning ontdekt werd. De spanning was zo groot, dat ze geen tijd had om bang te zijn.

Aan het station trof ze een loketbeambte, die zo vroeg op de dag niet bepaald in een stralend humeur verkeerde, maar toch wakker genoeg was om het vreemd te vinden, dat zo'n meisje zo vroeg alleen op pad was.

Gabrielle was nog iets slimmer geweest dan de man. Ze had gewacht tot vijf minuten voor halfzes voor ze zich aan het loket waagde.

„Mademoiselle is vroeg op pad?” Hij nam haar nieuwsgierig op.

„Ja, maar ik mag mijn trein niet missen. Ik moet naar huis. Ik heb een telegram gekregen, dat ik onmiddellijk moet overkomen. Een familie-lid van me is ernstig ziek, ziet u.”

Ze rukte hem bijna het kaartje uit de hand en draafde naar het perron, waar ze tegelijk met de binnendenderende trein arriveerde.

Ze had hartkloppingen en maagpijn van louter angst en ze verwachtte niet anders dan op het laatste nippertje Madame Latour, gealarmeerd door de achterdochtige beambte, het perron op te zien draven, wat op zichzelf genomen natuurlijk onmogelijk was. De trein stopte maar vijf minuten en Gabrielle had nooit kunnen denken, dat vijf minuten

zo eindeloos konden zijn.

Toen de trein begon te rijden had ze wel willen jubelen en ze nestelde zich genoeglijk in haar hoekje.

Nu kon ze tenminste eindelijk eens rustig nadenken en haar geld natellen.

Ze was zo maar weggevlucht!

„Jemi-Joosje!” mompelde ze verschrikt en ze woelde met een hand door de geldstukjes, die ze op de bank had uitgespreid, geflankeerd door een paar bankbiljetjes. „Dat is vast niet genoeg! Dadelijk strand ik nog in Parijs en ik moet toch nog eten ook! Ik rammel nou al!”

Ze had zich nog helemaal niet afgevraagd, hoe ze haar vader moest bereiken en of hij het wel aangenaam zou vinden, dat ze weggelopen was.

Opeens schoot het haar te binnen, dat de loketbeambte natuurlijk zou vertellen, dat ze een kaartje naar Bazel had genomen, zodat ze er bijna zeker van kon zijn, dat ze daar werd opgewacht. Het leek haar maar beter om in Zürich uit te stappen. Daar viel ze tenminste niet zo op. Ze liep met de grote stroom mensen mee en schoot de wachtkamer binnen, waar ze zich in een hoekje zo klein mogelijk maakte en zich, ondanks de drukte rondom haar, afschuwelijk eenzaam voelde. Met verlangende ogen keek ze naar de hete koffie, die rondgediend werd en waar ze naar snakte. Als ze maar niet zo bang was om de aandacht te trekken.

Haar ogen zwierven rond en hechtten zich aan de jonge vrouw, die vlak bij haar alleen aan een tafeltje, volkomen op haar gemak van koffie met koek genoot.

Gabrielle was zich niet bewust, hoe hongerig en tegelijk benijdend haar ogen waren.

Wat moest het heerlijk zijn om je zo zeker te voelen!

Opnieuw gleden haar ogen naar het fijne, bruinverbrande gezichtje, omsloten door kort, lichtblond haar. De vreemdelinge had heel mooie ogen, die rustig en een beetje afwezig rondwaalden en ze droeg haar sportieve, dure kleren met elegance en gemak.

Ze ziet eruit, alsof ze veel heeft gereisd en zich overal thuis voelt, dacht Gabrielle. Wat een bijzondere verschijning! Je zou haar nooit over het hoofd kunnen zien, al was het nog zo druk. Een lief gezichtje heeft ze ook. Hoe oud zou ze zijn? Daar kun je tegenwoordig zou weinig van zeggen. Iedereen lijkt jong... maar als je op haar houding afgaat... dan moet ze toch wel achter in de twintig zijn! Ze vergiste zich nog een paar jaar en Lon Daelheym zou er zeker geamuseerd om gelachen hebben, wanneer ze geweten had hoe Gabrielle zat te puzzelen.

Het intense staren van Gabrielle maakte dat Lon tenslotte opmerksaam werd en verschrikt dacht: Mijn hemel, wat een kind nog! Ze voelt zich doodongelukkig. Arm ding! Maar als ik haar aanspreek, gaat ze er waarschijnlijk als een haas vandoor. Ze zullen haar wel geleerd hebben, dat het gevaarlijk is om met vreemde dames te praten, vooral op een station.

Ze keken allebei een andere richting uit. Lon Daelheym rustig en Gabrielle vlug en verschrikt, met een vuurrode kleur.

Dat spelletje herhaalde zich een paar keer, tot Lon het tenslotte waagde te lachen en een verlegen glimlach terugkreeg.

Toevallig gleden Lons ogen weer in de richting van het meisje, toen een beambte van de spoorwegen binnenkwam en zoekend rondkeek. Ze zag dat het kind in elkaar dook en probeerde om achter een pilaar weg te duiken. Nu wist Lon zeker dat er iets niet in orde was.

Rustig stond ze op en liep langs de tafel van het meisje, ze liet haar tasje vallen en Gabrielle raapte het prompt op.

„Alstublieft, mevrouw,” de meisjesstem klonk bedeesd.

„Ik weet het niet, maar je zat zo verloren te kijken.” Lon glimlachte.

„Kan ik je misschien helpen? Ja, ik weet wel, dat zo'n aanbod van een vreemde héél verdacht lijkt, maar ik kom juist naar je toe, omdat ik bang ben, dat je wel eens in verkeerde handen zou kunnen raken. Als je mee wilt gaan naar de chef... hij kent me wel van vroeger.”

„Maar ik... heus...” stotterde Gabrielle en toen begreep ze dat ze deze jonge vrouw geen zand in de ogen kon strooien.

„Nee, ik wil niet naar die chef,” zei ze benepen.

Lon drong niet verder aan, maar ze nam aan de tafel plaats en wenkte de kelner.

„Koffie en broodjes en als het kan een beetje vlug,” verzocht ze.

Terwijl ze wachtten zocht Lon Daelheym in haar tas en schoof haar pas over de tafel in Gabrielles richting. „Hier, bekijk dit gewichtige document maar op je gemak, kindlief.”

Het gesprek was tot nu toe in het Frans gevoerd.

Aarzelend nam Gabrielle de pas op en opeens begon ze te lachen.

„U bent Nederlandse... en ik ook!” riep ze. „Wie had dat kunnen denken!”

„Ja, de wereld is klein.” Lon glimlachte vermaakt. „Nu, een landgenote in moeilijkheden... dan kan ik je toch zeker niet in de steek laten. Kijk nu maar rustig verder.”

Dat wilde Gabrielle eigenlijk dolgraag, maar het had haar zo onbescheiden geleden en Lon, met haar grote mensenkennis had het begrepen.

Zo zag Gabrielle dan dat haar overbuurvrouw toch enkele jaren ouder was dan ze gedacht had en ook, dat haar pas er indrukwekkend uitzag. „O ja, ik heb in heel wat landen rondgekeken,” gaf Lon Daelheym toe. „Ik ben stewardess geweest, ik heb een baantje aan een bankinstelling gehad en nu ben ik secretaresse in Genève.”

„Bij een groot bedrijf?” vroeg Gabrielle verlegen. „Ik weet niet... ik vind u zo... zo grootsteeds.”

Lon Daelheym knikte haar bemoedigend toe. Ze was niet het type dat gauw iets belachelijk vond. Op de een of andere manier stond ze daar boven. In het smalle, jonge gezicht lagen wijsheid, begrijpen en een waas van weemoed besloten en al drong dat nu allemaal niet tot Gabrielle door, ze voelde zich hevig tot haar splinternieuwe kennis aangetrokken.

„Ja, dat 'bedrijf' is nogal groot,” zei Lon na een korte stilte. „Dat is namelijk het gebouw van de Verenigde Naties.”

„Wat interessant,” zei Gabrielle vol ontzag.

„O ja... maar ik ben nu op weg om vakantie te houden,” antwoordde Lon levendig. „Daar verheug ik me zo op.”

„Ik dacht, dat mensen die jarenlang in het buitenland waren geweest, altijd terugdraafden naar Nederland zodra ze de kans zagen.” Gabrielle zuchtte. „Ik zou er wel graag heen gaan, maar ik heb zo weinig familie, tenminste geen prettige familie. U ook niet?”

Het bleef even heel stil. Gabrielle, die een scherp opmerkster was, zag hoe een slanke hand met zachtroze gelakte nagels zich een ogenblik om de beugel van de mooie leren tas klemde.

„O, toch wel!” Haar stem klonk schor. „Ik heb heel lieve familie. Mijn zusters en mijn broer. Ze zijn allemaal getrouwd. Ik ben de zwerfster van de familie. Ik heb ze jarenlang niet gezien en misschien ga ik de laatste week van m'n vakantie bij mijn oudste zuster doorbrengen. Nu kan het niet. Ze heeft andere logés.”

Gabrielle had vaag het gevoel, dat het gesprek voor Lon Daelheym niet prettig was.

In haar leven zou mogelijk een 'geheim' zijn.

„Waar ga je eigenlijk heen?” Lon keek naar het aardige gezichtje tegenover haar.

Blauwe ogen, zo diep en blauw als kinderogen, met zwarte lange oogharen en koperkleurig haar, dat in een paardestaart op haar rug bengelde, waar het in een speelse krul eindigde... een eenvoudig donker jurkje met een witte kraag... erg kinderlijk! registreerde Lon. Maar ik kan me vergissen. Nauwelijks zestien lijkt ze, maar dat komt misschien omdat ze zo tener is.

„Ik... ik weet het eigenlijk niet,” bekende Gabri beschaamd. „O, maar ik mag u niet zo ophouden! Dadelijk mist u uw trein!”

„Die heb ik al gemist.” Lon haalde de schouders op en er kwam een vrolijke twinkeling in haar ogen. „Die trein is vijf minuten geleden vertrokken. Schrik er maar niet van. Ik heb vakantie en ik doe nu eenmaal de meest onverwachte en onmogelijke dingen, omdat ik niet van platgetreden paadjes houd. Er komt wel weer een trein. Het gaat nu om jou. Ik wil weten hoe oud je bent, waar je vandaan komt en waar je heen gaat. Is dat duidelijke taal?”

Gabrielle aarzelde nog even, ze beet nerveus op haar lip en haar ogen dwaalden door de stiller wordende wachtkamer.

„Ik geloof niet, dat ik er aan ontkom,” zei ze tenslotte met een diepe, trillende zucht. „Ik geloof, dat u verschrikkelijk goed weet, wat u wilt. Ik ben Gabrielle Marting, zeventien jaar en weggelopen uit 't pensioonaat van Madame Latour... waar ik heen ga? Ik wil naar pappa en ik meen, dat hij in Parijs is, maar zeker weet ik het niet... de laatste brief kwam uit Parijs, maar dat is veertien dagen geleden. Hij schrijft niet zo dikwijls, ziet u.”

Lon zag niets, eerlijk gezegd duizelde het haar, en kon ze aan het verwarde verhaal van een vader die hier of daar rondzwierf geen touw vastknopen.

„Kindlief, waarom...” begon ze en ze keek Gabrielle nadenkend aan. „Zeg eens... Marting was jouw naam toch? Ben je familie van Oscar Marting?”

„Dat is mijn vader.” Gabrielle zuchtte. „Waarom kijkt u zo ongelovig?” „Hij leek zo jong, te jong voor zo'n grote dochter.” Lon haalde de schouders op. „Wat bedrieglijk kan het uiterlijk van een mens toch zijn. Ik kan je intussen wel vertellen dat je je vader in een verkeerde richting zoekt. Ik ben op weg naar Luzern, en aangezien ik me via de VVV van alles wat daar momenteel geboden wordt op de hoogte heb gesteld, kan ik je meteen wel vertellen dat je vader overmorgen met zijn orkest het festival zal openen. Daarna zal hij nog op woensdag een concert geven, ter begeleiding van de bariton André van Wilreys en dan komt zaterdag de slotuitvoering.”

„Dan kom ik pappa wel prettig op zijn dak vallen!” De tranen schoten Gabri in de ogen. „En ik kan niet terug!”

„Was het nodig om weg te lopen?” vroeg Lon.

„Het was nodig!” Gabri boog zich over de tafel heen en haar stem klonk dringend. „Het is een lang verhaal en ik zal het misschien wel eens vertellen, maar nu niet. Er is geen tijd voor en ik maak me opnieuw zo verschrikkelijk woedend omdat iemand die ik vertrouwde zo intens

gemeen kon zijn... zo gemeen, dat ze mij met opzet voor haar fouten liet opdraaien. Het is niet toevallig zo uitgekomen, het is moedwil van het begin tot het einde geweest en ik kon er niet tegenop."

„Moedwil!" herhaalde Lon peinzend en haar gedachten gleden terug naar een piepjonge, verwend Lon, die destijds ondoordacht bezig was geweest het geluk van haar oudste zuster te vernielen.

„Jonge mensen doen vaak dwaze dingen, omdat ze de volle omvang niet kunnen beseffen van hun daden. Misschien heeft dat meisje het toch niet zo bedoeld."

„Die illusie moet ik u ontnemen," zei Gabrielle hard. „Dit is, op de een of andere manier, héél anders... geen gewone fout... niet zoals ieder mens eigenlijk probeert te doen als hij iets fout doet... de schuld op een ander schuiven. Nee, dit is anders. Dit is sluwe berekening, geen ingeving van het ogenblik. O, ik kan er nu niet verder over praten. Ik wil naar pappa... ik wil eindelijk voelen, dat ik bij iemand hoor die me beschermen kan en die... die... waarschijnlijk woedend zal zijn, als ik opeens voor zijn neus sta."

Gabri's ogen liepen over, ze zocht blindelings haar zakdoek, die onvindbaar was en ze aanvaardde dankbaar het fijne, zacht geparfumeerde gevalletje, dat bij haar nieuwe vriendin voor zakdoek doorging.

„En ik heb niet eens genoeg geld," besloot ze somber. „Dadelijk pikken ze me nog op en dan moet ik terug, maar dat doe ik niet... nooit!"

„Maak je maar niet zo overstuur, Gabri." Lon legde bedarend haar hand op de nerveuze vingers, die het kanten zakdoekje tot een prop knoopten. „Wat er later gebeurt, is de zaak van jou en je vader, maar ik geloof dat ik het beste doe, wanneer ik eerst jouw Madame Latour ga opbellen... jawel, Gabri, dat móet! Daarna neem ik je mee naar Luzern en lever je persoonlijk aan je vader af!"

Lon stond op en Gabrielle schreef het telefoonnummer van het internaat op een papiertje.

Gabri beloofde gedwee, dat ze zou wachten tot Lon terugkwam en het duurde nauwelijks tien minuten.

„Wat zei ze?" wilde Gabrielle weten.

„O, Madame vond het schandalig en een bewijs van schuld, dat je weggelopen was. Ze zat in duizend angsten natuurlijk, maar toen ze wist, dat je veilig was en op weg naar je vader, stortte ze de fiolen van haar toorn over mijn onschuldig hoofd uit." Lon haalde met een gebaar of ze iets wegduwde de schouders op. „Het was niet bepaald een prettig gesprek. Madame wilde me het hele verhaal in extenso gaan doen, maar daar heb ik voor gepast. Dat zijn tenslotte mijn zaken

niet. Ik heb haar alleen beloofd, dat je vader zich, zodra je bij hem in Luzern bent, met haar in verbinding zal stellen, zodat ze zeker weet, dat je bent aangekomen. Je moet dan maar met je vader uitmaken of je al of niet teruggaat. Als je nu vast over mijn koffer en tas wilt ontfermen, zal ik even voor jouw kaartje gaan zorgen. Over tien minuten komt de trein binnen, zie je."

Gabrielle was blij dat Lon Daelheim het roer in handen had genomen en het ging haar allemaal zo vlot en vanzelfsprekend af.

Maar ja, als je ook stewardess bent geweest en de halve wereld rondgetoerd hebt! dacht Gabrielle benijdend. Ze is echt een persoonlijkheid. Zo word ik nooit!

Toen de trein voor Luzern binnenreed veroverde Lon zonder moeite een paar goede plaatsen, ze knikte haar reisgenootje eens vriendelijk toe.

„Je bent doodmoe! Probeer een beetje te slapen, want anders kom je helemaal zo verpieterd bij je vader aan. Slaap maar gerust. Ik zal wel op je passen, hoor."

„Ik zou me geen raad geweten hebben zonder u," zei Gabrielle dankbaar. „Maar ik denk, dat ik niet slapen kan."

„Probeer het toch maar," raadde Lon. „Ik denk, dat het wel mee zal vallen."

Gabrielle nam Lons raad ter harte en nestelde zich behaaglijk op haar plekje.

Tien minuten later sliep Gabri zo rustig als in deze omstandigheden mogelijk was.

Lon keek peinzend naar het gezichtje tegenover haar, dat er zelfs in haar slaap nog zorgelijk en verdrietig uitzag. Ze dacht aan haar eigen jeugd, boordevol problemen en met de gedachte daaraan nam ze zich voor Gabrielle te helpen, zoveel als in haar vermogen lag.

HOOFDSTUK 2

De trein reed het station binnen en nog steeds sliep Gabri, met de hand onder haar hoofd.

Wat een kind nog! dacht Lon vertederd en ze legde zacht haar hand op de schouder van het meisje.

„O... waar ben ik!" Gabri zat meteen overeind, doezelig van de slaap.

„We zijn er, Gabrielle... in Luzern, weet je wel? Je wilt immers naar pappa toe," hielp Lon haar herinneren.